

γουρουνέλι τό, ἐνιαχ. γουρουνέλι' Θράκ. (Σαμακόβ.) γουρ'νέλι' Θράκ. (Μάδυτ.) γ'ρουνέλι' Λέσβ. (Μανταμάδ.) Μ. 'Ασία (Κυδων.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γοῦροῦνι καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -έλι.

1) Χοιρίδιον, χοῖρος γαλαθηνὸς ἐνθ' ἄν. : Ἐφαγα τὸ γουρουνέλι, ἀμὰ δάγκα καὶ σὺ ἕνα ποδαρέλι' Θράκ. (Σαμακόβ.) || Ἄσμ.

Ἦδας σ' ἰγένην ἢ μάννα σου, γουρ'νέλια κίληδοῦσαν κ' οἱ γάττις ἀπ' τὴς τρύπης τοὺς τοὺς ποδικοὺς τρανοῦσαν Θράκ. (Μάδυτ.) Συνών. εἰς λ. γοῦροῦνι 1. 2) Εἶδος ἐδωδίου χόρτου, πιθαν. τὸ Οὐρόσπερμον τὸ πικριοειδὲς (Urospermum picrioides) τῆς οἰκογ. τῶν Συνθέτων (Compositae) Λέσβ. (Μανταμάδ.) Συνών. εἰς λ. γοῦροῦνι 1.

γουρουνέμπορος ὁ, ἐνιαχ. γουρουνέμπορος Χίος (Λιθ. Πισπιλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γοῦροῦνι καὶ ἔμπορος.

Ἄσμιος γοῦροῦνι καὶ ἔμπορος. Ὁ Μιχάλης ἔκαμνεν τζαὶ τὸν γουρουνέμπορον (ἐκ διηγ.) Χίος (Πισπιλ.)

γουρουνένιος ἐπίθ. Πελοπν. (Ἡλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γοῦροῦνι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ένιος.

Ἄσμιος γοῦροῦνι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ένιος. Ὁ χοίρειος : Γουρουνένιος κρέας. Συνών. εἰς λ. γοῦροῦνι 1.

γουρουνερός ἐπίθ. Πελοπν. (Καρδαμ.) γουρ'νερός Πελοπν. (Ἀνδροῦς. Ἀρκαδ. Βάλτ. Βερεστ. Κυνουρ. Κυπαρισσ. Ὀλυμπ. Τριφυλ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γοῦροῦνι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ερός.

1) Ὁ χοίρειος, ὁ προερχόμενος ἐκ χοίρου Πελοπν. (Ἀνδροῦς. Ἀρκαδ. Βάλτ. Βερεστ. Καρδαμ. Τριφυλ.) : Κρέας γουρ'νερόν Ἀνδροῦς. Γουρουνερόν τσαρούχι Καρδαμ. Γουρ'νερόν τομάρι Βερεστ. Συνών. εἰς λ. γοῦροῦνι 1.

2) Ὁ ρυπαρὸς, ὁ ἀκάθαρτος, ὑβριστικῶς Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Συνών. βλ. εἰς λ. γοῦροῦνι 2 καὶ γοῦροῦνι 3. 3) Τὸ οὐδ. καὶ ὡς οὐσ. : α) Κρέας χοίρειον ἀλίπαστον Πελοπν. (Κυνουρ.) : Νὰ βάλης καὶ λίγο γουρ'νερόν μέσα 'ς τὸ φαί. β) Δέρμα χοίρειον Πελοπν. (Ὀλυμπ.) Συνών. εἰς λ. γοῦροῦνι 1.

γουρουνεύω ἐνιαχ. γουρουνεύω Σάμ. (Καρλόβ.) γουρ'νεύω Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γοῦροῦνι.

Συμπεριφέρομαι ἀναιδῶς ἐνθ' ἄν. : Τσ' ἢ ἀδερφή σου γουρ'νεύει τσαὶ θέλει πλερωμὴ τσαὶ γιὰ 'νοὺς λεπτοῦ δ'λειά Σκῦρ.

γουρουνήσιος ἐπίθ., γρ'ωνήσιος Θάσ. γ'ρουνήσιος Ἀθῆν. γ'ρουνήσιος Πελοπν. (Καρδαμ. Μάν.) γουρουνήσιος πολλαχ. γουρουνήσιος Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) γουρουνήσιος Πελοπν. (Ἀναβρ. Γαργαλ.) γουρουνήσιος Πελοπν. (Μαργέλ. Πυλ. Τριφυλ.) γουρ'νήσιος Εὐβ. (Βρύς.) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) γουρ'νήσιος Εὐβ. (Στρόπον.) Θράκ. (Κασταν.) Ἰμβρ. Μακεδ. (Βόιον Γαλατ. Ἐλευθερ. Μυρτόφυτ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Ἀχρυ.) γουρ'νήσιος Σκῦρ. γουρ'νήσιος Στερελλ. (Σπάρτ. Φθιώτ.) γουρ'νήσιος Θεσσ. (Βαθύρρ.) Μακεδ. (Γρεβεν. κ.ά.) γ'ρουνήσιος Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θεσσ. (Κρυόβρ.) Θράκ. (Ἀμόρ. Τσακίλ.) Λέσβ. Μακεδ. (Δρυμ.

Θεσσαλον.) Στερελλ. (Περίστ.) γ'ρουνήσιος Μακεδ. (Κοζ. κ.ά.) γ'ρουνήσιος Μ. Ἀσία (Κυδων.) Στερελλ. (Παρνασσ. Σπάρτ. κ.ά.) γ'ρουνήσιος Α. Ρουμελ. (Καβακλ.) Μακεδ. (Σιάτ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γοῦροῦνι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ήσιος.

Ὁ προερχόμενος ἐκ τοῦ χοίρου, ὁ χοίρειος σὺνθηθ. : Μετὸ γουρουνήσιο κριάσι εἶναι ὁμορφο πιάβι Ἰων. (Σμύρν.) Φάαμι γουρ'νήσιο κριάς τσαὶ μᾶς χάλασε Σκῦρ. Τὸ γουρ'νήσιο κρέας δὲν τὸ βέλλει 'ς τὸ στόμα τοῦ Εὐβ. (Βρύς.) Τὸ γουρουνήσιο κριάς ἔχει νοστιμιὰ Πελοπν. (Πυλ. Τριφυλ.) Ἐφενε 'ς τὴν σούγλα γουρουνήσιο κριάς Πελοπν. (Ἀράχ.) Ἐμαγερέψαμε κρέας γουρουνήσιο Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Ν' ἀλατί'ης καλὰ τὸν παστρουμά τὸν γουρ'νήσιον Μακεδ. (Γαλατ.) Ἐπαιοναν τὰ γ'ρουνήσια σφαχτὰ καὶ κρύβουνταν παραόξον ἀπὸ τοῦ χοιροῦ Μακεδ. (Θεσσαλον.) Τὸν ἔδιν-νε καὶ γ'ρουνήσιον κριάς Θράκ. (Τσακίλ.) Γουρουνήσιο τομάρι Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Φόραε 'ς τὰ πόδια τοῦ γουρουνήσιου τσαρούχια Πελοπν. (Μαργέλ.) Γουρουνήσια κουμπιά Μακεδ. (Ἐλευθερ.) Εἴχαμι τσιρβούλια ἀπὸ γουρ'νῶν, γουρ'νήσια (τσιρβούλια = τσαρούχια) Μακεδ. (Μυρτόφυτ.) Γουρουνήσια τρίχα Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Τ' ἀφκιά τοῦ ἀπὸ τῆ γλῶσσα εἶναι γουρουνήσια (ἀφκιά=ἀφτιά) Πελοπν. (Γαργ.) Κοντύλι γουρουνήσιο (χρωστήρ ζωγράφου ἀπὸ τρίχα γουρουνιοῦ) Ἀθ. || Φρ. Θὰ τὸ κάψ'ς τὸ γ'ρουνήσιο σου (θὰ κάμης τὴν ιδιοτροπίαν σου) Θάσ.

Γαυδονήσια διάκριση καὶ γουρουνήσια τάξη (ἐπὶ ἀναιδῶν καὶ ἀκόσμων) Ἰόνιοι νῆς. || Παροιμ. Ἀπὸ γουρουνήσιο τουλούμι κρεαὶ ποτὲ δὲν ἦγια (τὸ δέρμα τοῦ χοίρου δὲν εἶναι κατάλληλον δι' ἀσκὸν πρὸς ἐναπόθεσιν οἴνου· δὲν πρέπει νὰ ἀναμεινόμεν τι ἀπὸ ἐκείνους οἱ ὅποιοι εἶναι ἀκατάλληλοι νὰ τὸ προσφέρουν) I. Βενιζέλ., Παροιμ.², 23, 298. Συνών. γοῦροῦνι 1, γοῦροῦνι 2, γοῦροῦνι 3.

γουρούνι τό, κοιν. γουρούνι Χίος (Βολισσ. Πισπιλ.) γουρούνι Ἡπ. (Μαργαρ.) γουρούν'ν Ἀλόνν. Α. Ρουμελ. (Βοδεν. Φιλιππούπ.) Ἄνδρ. Βιθυν. (Πιστικοχ.) Δαρδαν. Ἡπ. (Ἀρτοπ. Δρόβιαν. Κωνσταν. Μαργαρ. Μέγα Περιστ.) Θεσσ. (Ζαγόρ. Σταυρ.) Θράκ. (Ἀνδριανούπ. Μάδυτ. Πύργ. Σαρεκκλ. Σκόπ. Σουφλ.) Ἰμβρ. Μακεδ. (Ἀλιστρ. Βλάστ. Βογατσ. Βόιον Γαλατ. Δαμασκ. Ἐλευθερ. Ἐράτυρ. Θεσσαλον. Καστορ. Κοζ. Μεσορ. Μυρτόφυτ. Πρέσπ. Χαλκιδ.) Σάμ. Σκόπ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Ἀράχ. Δεσφ. Λεβάδ. Παρνασσ. Σπάρτ.) ἀγουρούν' Μακεδ. (Σταυρ.) γ'ρούν' κοιν. βορ. ἰδιωμ. γου'ούν' Σαμοθρ. βουρούνι Κάρπ. Κάσ. β'ρουν' Θράκ. (Κομοτ.) κουρούν' Καππ. (Φλογ.) γκουρούν' Καππ. (Φλογ.) ουρούνι Κεφαλλ. (Δελινιάτ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γουρούν' Ἡπ. (Κόνιτσ.) Μακεδ. γ'ρούνι Ἀντίπαξ. Εὐβ. (Βρύς. Κουρ.) Ἐρεικ. Κέρκ. Μαθράκ. Ὄθων. Παξ. Πελοπν. (Ἄρν. Ζελίν. Κάμπος Λακων. Καρβελ. Κρήν. Λεῦκτρ. Μάν. Μαντίν. Οἰτύλ. Πλάτσ. κ.ά.) Χίος γ'ρούνι Πελοπν. (Καρδαμ. Λεῦκτρ. Ξεχώρ. Σαηδόν.) κ'ρούνι Ἀπουλ. (Καλημ. Καστριν.) γ'ρούν-νι Ἀπουλ. (Καστριν. Ὀτράντ.) Γεν. γουρ'νιού Ἀγαθον. Ἡπ. (Κόνιτσ.) Πελοπν. (Βερεστ. Κοντογόν. κ.ά.)

Τὸ Βυζαντ. οὐσ. γοῦροῦνι (ν), ὑποκορ. τοῦ οὐσ. γοῦροῦνα γοῦρώνα γοῦρώνα, διὰ τὸ ὅπ. βλ. γοῦροῦνα, πιστούμενον ἐκ τοῦ Βυζαντ. ὡσαύτως τύπ. γοῦρώνιν. Βλ. Γ. Χατζιδ., Ἐπετ. Φιλοσοφ. Σχολ. Θεσσαλον. 1 (1927), 17.

1) Ὁ μικρὸς χοῖρος, ὁ γαλαθηνὸς Ἀμοργ. Ἀστυπ. Θήρ. Ἰος Κρήτ. (Σητ. κ.ά.) Μύκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Γαλανᾶ.)

